

COGITATIONES CHRISTIANÆ.

Quolibet die mensis utiliter
suscipiendæ.

PRIMUS DIES.

De Fide.

Totum illud, quod à Fide Christiana docemur, haud alij innititur fundamento, quàm solius Dei revelantis authoritati. Ex ore Christi prolata est ea doctrina, quam Ecclesia fidelibus credendam proponit: itaque errandi periculum non est, ubi Veritas ipsa se comitem præbet & ducem.

II. Quid prodest fides, nisi eadem ut regulâ pro moribus conformandis utaris? nunquid dementis animi est argumentum, vel leviter dubitare de veritate ejus doctrinæ, quæ à Deo ipso revelata, quam tot Christi Martyres suo subscripserunt cruore, & profuso consignârunt sanguine? quàmque tot stabilitam

miraculis, vel ipsi Dæmones diversis in occasionibus professi sunt? at major tua est dementia, si credideris Christi doctrinam esse veram, & vixeris, quasi haud dubitares de ejusdem falsitate: an non hoc modo credunt Dæmones? quorum vita & fides discrepant.

III. Ergo fides fit deinceps actionum mearum principium & regula totius vitæ. Quod illa reprobat damnatque, hoc ego vicissim reprobato & damno, non attentis naturæ repugnantis legibus. Quandocunque occasio tulerit, Evangelij radios sæculi hujus nequam opponam tenebris. Quid enim mundus suggerit? quisque sequatur suarum passionum impetus; nihil aduersi patienti ferat animo; vindictam de inimicis quærat, sumatque: at quid Christus? quid docuit Æterna Veritas? planè contrarium prædictis: utrùm sequeris Jesum Christum, an mundum?

Agēs Deo gratias, quòd te ad veram fidem vocaverit; & Symbolum Apostolicum eà attentione dices, quâ solemnem fidei professionem recitares.

Ad auge nobis fidem. *Luc. 17.*

Quid prodest, si quis Catholicè credat, & gentiliter vivat? *Pet. Damianus.*

SECUNDUS DIES.

De Fine Hominis.

I. **D**EUS solus, finis noster ultimus est : nec potuit nos creare, quàm propter semetipsum : conscientia nostra dat nobis testimonium, quòd simus propter Deum : nec quisquam hæc negaverit, nisi is, qui seipsum decipit & prodit.

II. Unicuiq; hoc dandum, quod ad ipsum pertinet : demus ergo nos Deo, quia ejus & factura, & creatura sumus : si quis noluerit ei subesse spontè, ut obediens filius, suberit vel invitus, ut servus & mancipium : necesse enim est, ut vel vivamus sub imperio ejus bonitatis, aut rigorosæ justitiæ. Quòd placuerit elige.

III. Quælibet res dirigitur in suum finem, & agitur juxta leges naturæ. Si Sol, cujus est aëra & mundum illuminare, lucem hominibus subtraheret ; nunquid foret, ac si non esset ? aut potiùs monstrum alicujus, & portentum loco haberetur ? Simili planè modo homo à Deo, & propter Deum creatus, si ejusdem se servitio subtrahat : non homo, sed monstrum est. Itaq; deinceps solius ero Dei, omnes co-

gitationes vitæ meæ non aliud spectabunt, quàm majus ejusdem obsequium. Ah quàm languidè hucusque intentiones meas in metam, qui Deus est, direxi: Ah quam deinceps vitam vivam in terra; nisi unicum illum, ob quem creatus sum, finem respiciam!

Natus ad tam sublimem & præcellentem finem, nulli unquam adhibebo rei, quæ aut excellentiam meam contaminare, aut decus creationis meæ subvertere valeat.

Dominus meus & Deus meus. *Ioan. 10.*

Totum te exigit, qui totum te fecit. S. *Augustinus.*

TERTIUS DIES.

De Mundi contemptu.

I. **I**S, qui mundo adhæret, habet, unde minus rectè dicatur Christianus; certè Christi non manet, qui ait: *Ego non sum de hoc Mundo*: mundus enim cum suis titulis, opibus & pompis capitalis est Jesu Christi inimicus: principia Christi & ejus præcepta, ac intentiones adversantur ijs, quæ tradit mundus: utrique simul servire non potes: aut hunc, aut illum oderis, necesse est.

II. Amor

II. Amor mundi violat juramentum factum in Baptismo; ubi Sathanæ & ejus pompis renunciavimus: tenemur itaq; vi arctissimæ obligationis hujus laudum, dignitatum, gloriæ, & rerum omnium, quæ mundi amatoribus admirationi sunt, manifesti esse contemptores. Quanta perfidia, imò quàm abominandum sacrilegium hominis Christiani, mundum, ceu idolum colere, & terrena cælestibus præhabere!

III. Nihil reperias in mundo, quod amore animi immortalis dignum sit; imò nec tantum boni habet, quo ijs, qui ipsi ut a seclæ ferviunt, satisfaciat: ejus thesauri, recreationes, honores occupant quidem & implicant cor humanum, verum explere, ut quietum sit, haud possunt: sunt enim ea, quæ mundus æstimat, falsa, & evanida, quibus specie veri boni suis amatoribus illudit. Quò fortuna magis aridet, tantò certius illudit, & gravius præparat præcipitium: omnes ejus illecebræ plenæ sunt amaritudine: æquè suspiratur sub corona aurea, quàm in pedicis ferreis.

Ora Deum, ut spiritum hujus mundi in te destruat, donetq; gratiam, quâ perfectam abnegationem, & renunciationem pomparum, titularum,

opum,

opum, fama, existimationis, & omnium, quæ mundus querit, & æstimat, consequare.

Quod hominibus altum est, abominatio est apud Deum. *Luc. 16.*

Væ his, qui adhæserunt transeuntibus; quoniam simul transeunt.

Q U A R T U S D I E S.

De Morte.

I. **E**St, quòd mortem timeat Christianus, si vitam Christiano homine indignam duxerit: quam reddes Deo rationem de vita in voluptatibus traducta? quam ineffabiles adferet angustias & anxietates vel solùm cogitare, omnes occasiones salutis reparandæ perditas? verè amara mors est homini impio, Dei inimico; dum funestissimum illud temporis attinget momentum, quod omnes honores, voluptates, & bonæ fortunæ terminabit, & pœnas sceleribus æternùm destinatas inchoabit.

II. Quod in hora mortis te fecisse voles, istud fac modò; nec fidas tempori, cujus quodlibet momentum, potest esse vitæ tuæ ultimum. Quò vixeris diutiùs, tantò propinquior

quior es sepulchro; eò vicinior est tibi mors, quò longiùs emanet.

III. O quàm lucidum & purgatum feres iudicium de bonis hujus sæculi; quando oportebit te deserere eadem? Velis, nolisve. Modò, dum sanus es, meditare mortem, & decretoriæ verba sententiæ, *Statutum est semel mori*) sæpè revolve. Quò pulchritudo formæ, quò corporis venustas, quò honores & voluptates in isto tremendæ æternitatis momento recident? mors omnia, ut in se sunt, ponit ob oculos: dum vivimus, mundum æstimamus: dum morimur, contemnimus: cui plus credam, an viventi, an morienti? Ah! quàm breves, quàm viles mundi hujus illecebras lux cerei mortualis monstrabit in agone ultimo. O homo, in terris mors semel obitur, semel, inquam, sed unde pendet aut felix æternitas, aut æterna infelicitas.

Illud quod maximè timeres, si modò tibi moriendum esset, sine mora emenda: quamlibet tuarum actionum ita institue, ac si postrema foret: exercitio incumbere bonorum operum, usum Sacramentorum dignum habe, & frequentem, & dic. Moriatur anima mea morte iustorum, & fiant novissima mea horum similia. n. 23.

Uno

Uno tantùm gradu, ego, morsque dividimur. 1. *Regum.*

Christiano crastinum non est. *Tertull.*

Q U I N T U S D I E S.

De extremo Iudicio.

I. **S**Taturum est, ut unusquisque ante Jesu Christi tribunal semel compareat, iudicandus juxta opera sua, seu mala fuerint, seu bona. Nullam veritatem clariùs, & frequentius Evangelium proponit, Hinc adeo firmiter eidem adhæreo, quàm si jam tum fatalis tubæ mortuos excitaturus clangor auribus insonaret.

II. Quàm rationem reddemus de innumeris & propè infinitis cogitationibus flagitiosis, quas impij exercuimus? *O diem crudelem & indignationis plenum & iræ & furoris Domini!* *Jsa 13.* ubi omnia nuda & aperta erunt; ubi nihil futurum sit tam minutum, quod non considerabitur, expendetur, iudicabitur. *Quando vix iusti erunt securi, impij ubi apparebunt?*

III. Quam sententiam expectabit peccator impœnitens à Iudice inexorabili? *O terribilo*

ribile, & omnis quietis expers dictum! *Ite maledicti*, at quò ibunt (Domine) illi ter infelicissimi, quos maledictos pronuncias? quem mundi angulum petent? quod erit eorum receptaculum? esse abjectum & maledictum à Deo in æternum, quantus horror? quanta confusio?

Imagineris jam te in districto iudicio Iesu Christi consistere, de quo peccato major subibit mentem confusio? crede & serio expende, quòd occultissima quaque peccata & sordes locis occultis & in tenebris obita, palàm producentur.

Ante faciem ejus indignationis, quis stabit? *Nahum 1.*

Væ etiam laudabili vitæ hominum, si remotâ misericordiâ disfontias eam: *S. Augustinus.*

S E X T U S D I E S.

De Inferno.

IUT inferni horrorem, & peccati detestationem veram & constantem habeas; acue aures, audi ejulatus & lamenta damnatorum: in hoc divinæ Justitiæ carcere, qui flammis ardentissimis, & omni tormentorum
variera-

varietate refertus est, suspirant, gemunt, ululant, velut feroces bestię damnati, agnoscunt peccata sua, plorant, detestantur, at ferò: lacrymæ eorum non profunt, nisi ad hoc, ut ignem infernalem magis magisque excitent, augeantque flammæ, quibus uruntur, at non comburuntur. O pœnitentiam rigorosam, sed planè inutilem!

II. Deum nunquam intueri, igne inextinguibili aduri æternùm, tormenta pati tam crudelia & acerba, ut, quæ sunt hujus vitæ acerbissima, eorum comparatione depicta videri possint, omne genus malorum sine ulla consolatione sustinere, semper dæmones terribili specie apparentes præ oculis habere, & coacto hostium suorum affligi aspectu, qualis hæc vita!

III. Damnati aguntur in rabiem; dum recordantur tot à se neglectas occasiones salutis: memoria præteritarum voluptatum majus est tormentum: at maximum illud; quando conscientia eis proponit, Deum sine spe ulla recuperationis æternùm amissũ fore.

Spiritu descende in infernum, interroga damnatos, qua de causa detrusti in locum illum tormentorum, considera eorum ætatem, statum, infelicitatem: & confige timore cor tuum. Quis

Quis poterit habitare de vobis cum igne de vorante? *Isaie 33.*

De pœna in pœnam transeunt, de ardore cupiditatis in flammâs gehennarum. *S. Aug.*

S E P T I M U S D I E S.

De Æternitate pœnarum inferni.

I. **V**oluptas momentanea supplicij in omnem æternitatem non finiendis, à Deo punitur. Quanta infelicitas, esse infelicem tamdiu, dum Deus est nunquid sat erat miseriarum, damnatos extrema quæque maiorum pati, nisi insuper æternam eadem parerentur? punctura acûs leve videtur malum; at si quotidie eadem in parte corporis sustinenda foret, malum importabile diceretur. Si per horæ quadrantem sine summo cruciatu digitum ardenti faci committere non auseris; per Deum! per quas vires igneo in ergastulo æternas flammâs sustinebis?

II. O æternitas! æternitas! quàm longa es, quàm longa es interminabilis! quando reprobis tantum fuderit lacrymarum, ut flumina & maria efficiant, etsi quod sæculis unam stillârit lacrymulam; jamque post annorum

norum miliones infinitos hæ guttæ tam immensos æquoris tractûs implêrint, tormentorum est initium. Finem nescit æternitas: ac ita quidem; ut post ardores, frigora, fatores, famem, sitim, cæterasque pœnas tot annorum millibus & millionibus toleratas; quot aquæ guttæ sunt in mari, arenæ grana in littoribus, atomi in aëre, folia in sylvis, gramina in campis semper oporteat retexere denuoque inchoare. O æternitas, quàm longa es, quàm es interminabilis!

III. Damnati non solùm tormenta sustinent per totam æternitatem; sed quolibet momento totius æternitatis pœnas subeunt: æternitas damnatis semper est tota præsens; singulis adest tormentis: damnatorum hæc est *Cogitatio*, æternitatem pœnarum nunquam finiendam. O deplorandus status damnatorum! O *Cogitatio* eorundem infanda! æternùm uri, æternùm plorare, æternùm age in rabiem! ah! quis nobis det, ut, dum vivimus, vivacem tantorum malorum habeamus memoriam, & tantam miseriarum abyssum altiùs animis infigamus!

Exerce actum fidei; quo credas æternitatem pœnarum, vel uni peccato mortali debitaram.

Opor-

Oportet te ô homo etiam hoc credere, quod tuum intellectum transcendit: ô insaniam Christiani, nolentis pœnarum infernalium aeternitatem intelligere, nisi propriâ experientiâ easdem delibet.

Qui non obediunt Evangelio, pœnas dabunt in interitu sempiternas. 2. *Thessal.* 1.

Momentaneum quod delectat, æternum quod cruciat.

OCTAVUS DIES.

De Paradiso.

I. **P***aradisus!* O vocem lætam! qui vel appellat Paradisum, dicit statum omnis felicitatis, atque elongationem omnis mali: Paradisus initium operum divinæ magnificentiæ, pretium Sanguinis Jesu Christi, complementum omnium desideriorum cordis humani: Paradisus locus est tam præstans, ut omnes hujus vitæ divitiæ, honores, voluptates cum illo collatæ non sint aliud, quàm umbra, fumus & fimus.

II. Videre Deum in sua gloria, amare Deum sine mensura, possidere eundem absque metu unquam perdendi, esse felicem eâdem cum Deo felicitate, objectum est spei Chri-

ftiani hominis. Ah ! si pauci forent exilij mei, & peregrinationis dies ! ut tandem æternum eo fruerer, *quem diligit anima mea.*

III. Quid refert, quò loci morem ut hic in terra? modò per æternitatem liceat esse cum *Iesu & Maria* in Paradiso. Locus, in quo habebis, quidquid desideras, in quo nihil eorum est, quæ formidare possis, in quo omnium bonorum genere sine ulla mali admixtione afflues, ex quo comparari potest: Martyres Christi cælum emerunt pretio sui sanguinis, alij sustinendo exiguam persecutionem, alij aliarum virtutum exercitio; ah felix æternitas: O si nossent homines, quanti valeres!

Excites in te ardens Deum videndi desiderium: terram respectu cali ut loacam sordidam contemne; si cor tuum impleveris Cogitatione paradisi, nihil in hoc mundo timere, aut mirari poteris.

Satiabor cum apparuerit gloria tua. *Psal. 16.*
Si labor terret, merces invitet. *S. Bernardus.*

NONUS DIES.

De Præsentia Dei.

I. **D**EUS haud aliter me observat, ac in-
tuetur; quàm si unicus & solus forem
in

in mundo: vel ut melius loquar: Deus intimè & essentialiter replet corpus meum, membra mea, animam meam, ac facultates, quidquid denique sum; ita, ut nihil in me sit, quod non sit plenum Deo: hinc singulos homines eodem intuetur oculo, quo se ipsum.

II. Quàm mihi probrosum, & ignominiosum est, quòd iniquitates meæ ita vultui divino obijciantur, quam si oculis totius mundi exposita legerentur. An audes facere coram servo & mancipio tuo, quod in præsentia Regis Rerum non erubescis perpetrare? quanta cæcitas timere oculos hominum, & nihili facere obtutum divinum!

III. Nullæ tenebræ, quantumvis Cimæriæ, adeò densæ sunt, quæ nos abscondere queant ab intuitu Dei. Omnes sylvarum recessus, omnem solitudinem cordis humani divina Majestas suâ præsentia & essentiâ implet. Hominum oculos fugere haud difficile, at Dei impossibile est.

Constitu te in lumine divinae præsentia, & adverte, utrum quid in te lateat, quod oculos Dei offendant: assuesce exercitio Dei omnia intuentis præsentia: remedium efficax contra peccatum est, Deus me videt, & effrenatos passionum impetus retardat.

oMnia nVda, & aperta sVnt oCVLIs
eIVs. *Hebr. 4.*

Si peccare vis, quære locum, ubi te non
videt Deus, & fac, quod vis. *S. Augustinus.*

DECIMUS DIES.

De habenda cura suæ salutis.

I. **N**Egotium procurrandæ salutis propriè
spectat & unicè ad hominem: reliqua
omnia aut parvi, aut penitus nihili facienda
sunt. Regum & Principum suscepta consilia,
trix aularum & supplantationes, bellorum
expeditiones, negotiationum administratio-
nes nugæ sunt & pueriles fabulæ: at Deo fi-
deliter servire, eidem velle placere, curamq;
salutis suæ gerere, negotium est negotiorum.
Omnis perfectio hominis ac felicitas in hoc
consistit, ut Dei sit amicus. Non est dicendus
homo, qui negligit salutem, cuius damnum
est irreparabile. Quanta cæcitas! quanta de-
mentia, imò perversitas, continuò somnare
de vita protrahenda! at utrùm sit bona, an
mala, minus curæ habere. Temporalibus bo-
nis totus inhias, salutis tuæ oblivisceris. *Quid
prodest homini, si univèrsam mundum lucretur, a-
nima vero sua detrimentum patiatur.* II.

II. Omnia creata eò tendunt, ut nostræ salutem conducant, hócque si fine destituantur, inutilia reputabuntur: simili modo quando desistit homo operari suam salutem. Sol jure merito lumen suum retraheret, cæli revolutiones suas inhiherent, terra fructus proferre negaret, Angeli nos derelinquerent, omnia in suum nihilum reciderent. Indignus est vitâ, qui Deo recusat vivere.

III. Interea maxima pars hominum nihil minus tractat, quàm suæ salutis negotium: omnium rerum habetur cura, exceptâ salute, quæ altæ oblivioni immergitur. Ex omnibus & in omnibus profectum quærimus; argentum annum lucratur censum; agri coluntur, ut fruges & fructus producant; omnia damna, quæ inferuntur, deplorantur, excepto irreparabili damno salutis: corporis continua est cura, animæ vix ulla; quasi anima nostra non foret nostra, imò ac si capitalis esset inimicus; aut illam ideò à Deo accepissemus, ut pessundaremus.

Resolve quocunque etiam pretio aut impensis salutem in tuo ponere. Imitare hac in re Summum Pontificem Benedictum duodecimum, à quo cum Rex quidam rem injustam petiisset, respondit:

duas si haberem animas, non illubenter unam tibi, o Rex! donarem; at cum unicam à Deo habeam, nolim illam perdere.

Porro unum est necessarium. *Luc. 10.*

Ubi salutis damnum, illic utique jam lucrum nullum est. *S. Euch.*

UNDECIMUS DIES.

De horrore peccati.

I. **Q**uale damnum perdere Deum! si mundi iudicio æstimandi sint infelices illi, qui temporalium jacturam patiuntur bonorum, qui perditâ lite foro cedere coguntur, aut aliunde rediguntur ad incitas; nunquid multò infelicior censendus ille, qui bonum perdit absolutè infinitum? maledictus homo, qui peccati dulcedine illectus vendit Deum? at magis execrabilis sit, qui, postquam malitiosè Deum abjecit, pro nihilo tantæ boni jacturam reputat.

II. O peccatum! quàm frequens es inter homines, & quàm te parum agnoscunt? dum lusibus & recreationibus intendunt, fiunt execrabiles Deo: at quis ille lusus, quæ hæc recreatio? Deus, qui totus amor est, infinite odit peccatorem, quia commisit iniquitatem,

tem, quæ est totius Dei privatio Peccatum malum est infinitum, scedissima deformitas, amentia consummata, defectus essentialis in quo nihil sit bonitatis, nihil virtutis, nihil perfectionis: O homo, quid times, si non timeas peccatum!

III. Dominicæ passionis in monte Calvariæ exhibitæ terribile fuit spectaculum: attamen status animæ gratiâ Dei destitutæ magis est tremendus, quàm filij Dei morientis in cruce. Jesus non est mortuus, nisi ut destrueret peccatum, quod magis horruit, quàm crudelissimam mortem.

Concipe verum animi dolorem de commissis peccatis: nullum damnum cujusq; rei oportet te ita deplorare, quàm jacturam divine gratiæ; cuius unius detrimentum lacrymis reparari potest.

Quem fructum habuistis in ijs, in quibus nunc erubescitis? *Rom. 6.*

Væ animæ audaci, quæ speravit, si à te recessisset, se aliquid melius habituram *S. August.*

DUODECIMUS DIES.

De Pœnitentia.

FAc pœnitentiam, & crede Evangelio, ait Salvator noster. Hic conjungit, ut

nos doceat rigorem pœnitentiæ inseparabilem à professione Christianæ fidei. Christus durante suâ mortali vitâ, continuam egit pœnitentiam ad peccata hominum expianda, ac ut justitiæ æterni Patris sui satisfaceret : agamus & nos ad ejus exemplum fructus dignos pœnitentiæ. Si Sanctus Sanctorum jejunavit, ploravit, quid peccatores & scelerati facere debent.

II. Necessarium est, ut peccatum suam habeat pœnam : vel ab eo, qui commisit, aut contra quem patratum est, puniatur oportet : ni peccator de se ipso in tempore vindictam sumat, rigor Dei justitiæ vindicabit illud per totam æternitatem : crimina nisi abluantur per lacrymas pœnitentiæ, punientur per flammam inferni. Nunquid præstat per aliquot dies plorare ob commissas iniquitates ; quàm æternùm igne infernali torqueri ?

III. Haud sufficienter reconciliaris Deo per hoc, quòd advolvaris Sacerdotis pedibus, caput cinere contegas, totum corpus cilicinâ veste cooperias ; nisi addideris sincerum dolorem de peccato admissio, renunciaris omnibus ijs illecebris, quibus ad peccandum attraheris, injusta lucra, & malè parta reddi-

reddideris; alioquin non pœnitens, sed impostor appellandus es, ferventes orationes, frequentes eleemosynas, acres carnis macerationes non constituunt hominem Christianum verè pœnitentem: at odium peccati, dolor de Deo offenso, vitæ perversæ constans mutatio pœnitentiæ laudem merentur.

Petas à Deo veniam, quòd in hanc usq; horam duxeris vitam Evangelicam & Christianam perfectioni planè contrariam. Insuper rogabis dari tibi gratiam, qua deinceps vivas convenienter primis fidelibus, quorum pœnitentiam & mores imitare.

Nisi pœnitentiam egeritis, omnes simul peribitis. *Luc. 13.*

Pœnitentibus dico: quid prodest si humiliamini, si non mutamini. *S. August.*

DECIMUS TERTIUS DIES.

De non differenda vita emendatione.

I. **Q**uid est, quòd differam, quò minùs citò totus sim Dei? cur me dare reculo Creatori, cujus manus nemo effugit? an malum est, subesse & obedire imperanti Deo? an probrosum est, vitam ignominiosam tandem finire? potèstne nimiùm pulchritudo infini-

infinita amari? cras, inquit peccator, cras, at cur non hodie, aut etiam, si lubet, hac horâ? an cras catenæ, quibus vitijs alligaris, facilius rumpentur? cor peccatis assuetum eritne mollius in emendationem! ah nequaquam! tempus, quod omnia consumit, malas peccandi consuetudines fortificat, ac solidat. Dum remedia differuntur, mala invalescunt. Serò medicina dum paratur, medicina non est.

II. Quod istud malum amentix, quâ vocantis te Dei vocem ad pœnitentiam audire ac sequi recusas? quis prompto remoram, aut volenti obedire timorem incutit? an mutandi perversos vitæ mores tanta difficultas? sit difficile, sit arduum naturæ in malum assuetæ in melius assurgere; Certè Christum professo, adoranti Deum crucifixum, & cælestem gloriam expectanti minùs grave videri debet, quidquid horum causâ reclamante quamvis naturâ vitiatâ sustinet: si tamen quid sit, quod terrere te videatur, timor est panicus, aut injuria, quam divinis facis auxilijs.

III. Differre vitæ emendationem, dices, meum est: Deus trahit moras & patienter expectat. Sit ita: at scriptura non assignat, quantum

tum ad vivendum superfit temporis. Qui peccanti veniam, peccanti diem non promittit crastinum: potest esse, ut pro emendatione morum multum restet temporis: at non video, cur non æquè parum restare queat. An salutem tuam & æternam Beatitudinem ad eò incertò eventui committes;

Considera tempus elapsum, quo cum Deo in gratiam redire tenebaris, & salutarì concutere timore; dum tam præsens interitùs æterni vides periculum.

Dixi, nunc cæpi. *Psal. 79.*

Nulla satis magna securitas, ubi periclitatur æternitas. *S. Gregor.*

DECIMUS QUARTUS DIES.

De respectibus humanis.

I. **M**undus obgannit; homines sinistre actiones interpretantur: sinas utrumque fieri: an propter vilis plebeculæ discursum tu quoque desipere desideras? quid itaque dicetur? scilicet quòd magis sis timens Dei, quàm hominum; imò prudentiores, apud seiplos te pluris æstimabunt, dicentque; quòd prudenter & cum ratione agas: ac deniq;

niq; quid refert, qui & quales tibi obloquantur; modò tui officij & obligationis memor Deo placere studeas.

II. Quàm detestanda est mollities, erubescere Evangelium! honori ducis, si terreni portes insignia Principis: & confunderis portare Jesu Christi? Utilissimi artifices aperte profitentur artem mechanicam; & Christum professus non audeat in Ecclesia dici Christianus? quicumque erubuerit filium hominis coram hominibus, erubescet ipsum quoque coram Patre suo cælesti.

III. Ecquid est, quod habeat ter adorandus Jesus, cujus te pudeat? an nomen ejus infame? an opprobrium, ejus sequi doctrinam & virtutum exempla? Tu non confunderis, quòd dicaris, sisque impudicus, perjurus, blasphemus? imò in his captas, nescio, quam gloriam: at si homo justus & rectus corde voceris, pudore afficeris. O perversitas & detestanda cæcitas humanæ malitiæ! attamen manet fixum ratumque, optimum quemque, & honestissimum esse illum, qui Deo proficitur, & ei fideliter servit, & intrepidam hujus servitutis facit professionem.

Interrogabis teipsum, utrum aliquando hæc mundi vanitas, & fallacia tibi timorem incusserit, & impedierit; quò minus officii Christiani obligationibus satisfeceris.

Non erubesco Evangelium. *Rom. 1.*

Quid times fronti tuæ, quàm signo Crucis armasti? *S. August.*

DECIMUS QUINTUS DIES.

De diffidentia sui ipsius.

I. **N**ON habet homo, quòd æquè timeat, quàm seipsum: propriam infirmitatem seu debilitatem magis suspectam habeat, quàm omnes inferni vires & astutias. Verbum unum, aut suspirium, unicus respectus humanus sufficiunt, ut vincatur. Adam protoplastus peccavit, Regum aliàs sapientissimus Salomon devenit in oblivionem Dei. Princeps Apostolorum sanctus Petrus negavit Jesum Christum. Quid fiet baculo arundineo; si leves venti inflectant cedros?

II. Homo frequenter superatur absque hoste, qui ipsum aggrediatur. Indomitæ mentis passiones, & sensus nostri continuo nobis insidiantur, conspirant, oppugnant-
que

que cor nostrum. Inimicus noster est periculolus, isque domesticus. Viri, quos persecutionis nulla sævities potuit vincere, turpiter ceciderunt in Eremo: post victorias à tyrannis & dæmonibus reportatas prostrati sunt à propria concupiscentia. Nunquam tecum pacem habeas; neque tibi ipsi confidas.

III. Viros sanctissimos vel sola suscepta *Cogitatio* status animæ suæ ante tribunal Dei pertere fecit: auditi sunt Anachoretæ, & horridæ Eremi incolæ, quamvis rigidissimæ pœnitentiæ viri essent, ad horam mortis suspirare, gemere, plorare; eò, quòd nescirent formidabile illud divinæ justitiæ decretum; neque ipsis constaret, utrum amore, an odio digni forent. Momentum sat est, ut ex Dei amico fias reprobus.

Dic sæpè cum sancto Philippo Nereo: Domine! Hodie tibi à me caveas; nam si me mihi ipsi reliqueris, tradam te, eròq; tuus proditor.

Ergo occasiones prævide, & devita; sunt enim ille magis periculosa, quæ minus videntur timenda.

Qui se existimat stare; videat, ne cadat.
1. Cor. 10.

Quamvis sis in tuto, noli esse securus. S.
Bernard. D E-

DECIMUS SEXTUS DIES.

De usu divinorum auxiliorum.

I. **T**antum gratiæ & divinorum habes auxiliorum, quantum *Iesus* Dei filius tibi pretio sui sanguinis comparavit, petijtq; à Patre suo cælesti, dum animam in cruce redderet. Quando negligis sanctas à cælo submissas *Cogitationes*, quando vel unam sancti Spiritûs contempnis inspirationem, quæ te excitat ad curam salutis; idem facis, ac si pedibus sanguinem Christi proculcares. Nunquid hoc est inutilem reddere fructum mortis Salvatoris tui?

II. Deo sumus obligatissimi, non solum ob gratias ab ipso nobis collatas, sed insuper tenemur rei beneficiorum, quæ suis fuissent præstita, nisi nostra ignavia obicem posuisset. An jure de lumine Solis conqueri posses, si ejusdem radiis valvas ligneas opponeres, lucemq; cubile aliàs illustraturam prohiberes?

III. Quem non pudeat, quòd à viginti forsitan & pluribus annis divinas Inspirationes in negotio urgentissimæ salutis exequi ignavissimè recuset? tanto temporis intervallo scholam Spiritûs sancti frequentasse & mi-

nus nihilo didicisse. Hoc enim verò dedecus est & infamia inexcusabilis. Toties ad bonum impelli, jam promissis largissimis, modò minis & reprehensionibus, mox iterum blandissimis verbis, & tamen æquè pervicacem in negotio animæ salvandæ durare; hoc demum non hominem, sed brutum arguit. Frequenter memineris, quantum Deo debeas, & quot ei obstrictus sis titulis; neque tibi detur, posse manus ejus effugere, aut, sicut fieri solet in negotijs mercatorum, foro cedere. Certè quo diutiùs debitorum solutionem distuleris Deo facere, eò ipse majori te fœnore occupabit.

Spiritui Sancto agenda gratiæ propter tot salutare admonitiones, & toties repetitas inspirationes. Petas ab eodem veniam tuæ contumaciæ. Jam saltem adverte, quid, & quomodo tibi loquatur: & simul vivo timore concutere, ne, si inobediens fueris, penitens omni Dei gratiâ excidas.

Cui multum datum est, multum quæretur ab eo. *Luc. 12.*

Gratiam sequetur judicium. *S. Basilius.*

DECIMUS SEPTIMUS DIES.

De usu Temporis

I. **J**Actura temporis potest censeri inter perturbatissimas mundi confusiones. Præfens hæc vita brevis est: singula ejus momenta summi sunt pretij; & nihilominus complures talem vitam vivunt; ac si crederent, se in terra immortales esse, nec unquam animum è corporis vinculis educendum.

II. Ah, si damnatis vel unicum temporis momentum, quod à nobis tam prodigè impenditur, à Deo concederetur! quam putas ejusdem haberent rationem? quodlibet punctum vitæ nostræ sufficit ad lucrandam totam felicitatem æternã. Nullam occasionem recreationibus, aut voluptatibus, aut divitiis colligendis assignatam negligimus; at temporis, quo salus procuranda, nulla cura est.

III. Quam putas te diem fructuosius impendere? an illam, quã negotiorum tuorum prosperum vides successum, & divitiarum accessum? nequaquam. Dies hæc est optima quã exercentur virtutes, augentur merita, & Deus laudatur, ejusque majus quæritur obsequium: denique id temporis Deo gloriam,

nobis gratiam confert, quo interrogatus, quid agis? in veritate responderis: Deo laboro, & salutem meam operor.

Renovabis factam supra resolutionem, ac propositum Deo ter Optimo Maximo serviendi; ac omne tempus Deo non impensum perditum arbitraberis.

Nemini dedit spatium peccandi. *Ecc. 15.*
Vacat tibi, ut Philosophus, non vacat, ut Christianus sis. *S. Paulin.*

DECIMUS OCTAVUS DIES.

De usu Sacramentorum.

I. **N**OVÆ legis Sacramenta sunt canales, per quos nobis sanguis & merita *Iesu Christi* abundè communicantur: sunt scaturigines seu fontes gratiarum nostræ salutis necessariorum. quisquis iisdem abuti non reformidat, is neque merita Christi inefficacia sibi reddere timet; imò salutis suæ omnes præcludit aditus. Vah! quæ dementia!

II. Abuti Sacramentis est impedire effectum eorum. Dum malè dispositus eadem participare præsumis; Nunquid jure meritò trepidas? dum post tot exactas sacramentales confessiones, vitæ & morum emendationis

dationis nihil apparet? toties frui carne agni-
immaculati, & ducere quotidie vitam bestia-
lem, argumentum est reprobationis. Qui
vel semel dignè de ara vivifica se reficit, is for-
titudinem participat, & vires ut per quævis
supplicia ad Martyrii palmam properet. Quid
tu sentis de te ipso?

III. Est, quòd jure multi totis tremant
artibus, dum sacrosanctæ huic accumbunt
mensæ citra ullam contritionem & peccati
dolorem: *manducant enim sibi iudicium & da-
mnationem*, juxta doctrinam S. Pauli. Ecquan-
do contumeliam sanguini *Iesu Christi* toties
facrilegè sumpto illatam refarcies?

*Expendes singulos defectus tuarum confessio-
num, communionum; & generoso proposito ad id
te resolves, ut sic in posterum utaris Sacramentis,
quasi post eadem sumpta continuò esses moriturus.*

Probet se ipsum homo. *Cor. II.*

Sunt Christiani mali, qui vocantur fideles,
& non sunt, in quibus Sacramenta Christi pa-
tiantur injuriam. *S. August.*

DECIMUS NONUS DIES.

De Sacrificio Missæ.

I. **M**issa, ut in Ecclesia Dei vocant, est re-
præsentatio, seu renovatio quædam
sacrificii

sacrificii in ara Crucis oblati. Quot diebus offertur à legitimè consecratis Sacerdotibus, quod unicâ tantùm vice perfectum fuit in monte Calvariæ. An potero quid Deo gratiùs aut acceptabile magis facere, quàm dum piè, ac reverenter huic divinissimo mysterio assisto : ut verò cum fructu intersim, habebò eandem cum Sacerdote sacrificante intentionem, Dei scilicet filium æterno Patri offerendi, aut unicum cor meum cum *Iesu Christi*, ut simul Deo utrùmque in odorem suavitatis offeratur.

II. In singulas fere horas divinam Majestatem offendimus, & nostra peccata aliud non merentur, quàm pœnas æternas. Qui satisfaciemus rigori divinæ justitiæ, nisi offerendo, ac præsentando passiones & merita Salvatoris nostri, cui infinitis titulis inservire obligamur ? quidquid austeritatis subierunt pœnitentes, tormentorum Martyres, afflictionum Confessores, quid confert absque Crucis sacrificio, cujus merita per incruentum aræ sacrificium nobis applicantur.

III. Vix apparet, qui sit possibile, ut Deus tot peccata hominum tam pàtienter sufferre queat, nisi videret in singulis penè pagis, oppidis,

pidis, urbibusque, quamvis sint vitis dissoluta, unigenitum suum super altare pacificam & propitiatoriam immolari victimam: cujus intuitus extensum in pœnas justitiæ brachium retrahit. Quando peccata tua clamant vindictam, sanguis *Iesu* inclamat misericordiam. Adoremus supplices hanc hostiam, & frequenter flexo poplite ante aram Domino Majestatis præstemus homagium. Aulae Regum abundant ministris, qui diu noctuque vigiles stant in obsequiis sui Principis: in Ecclesia, quæ Domus Dei est, vix quisquam apparet: quanta Christianorum ignavia!

Resolves te, quot diebus, eâ reverentiâ, quam meretur, augustissimo huic Sacrificio interesse, idèoque perge ad Ecclesiam veluti ad montem Calvaria, ut assistas Christo pro te morienti.

In omni loco sacrificatur, & offertur nomini meo oblatio munda. *Malach, 1. c.*

Tunc verò pro nobis hostia erit Deo, cum nosmetipfos hostiam fecerimus. *S. Greg.*

VIGESIMUS DIES.

De Eleemosyna.

I. **Q**uis neget nos Christo obligatissimos esse: cui, ut possemus benefacere,

K 4

pauperes

pauperes & egenos suo loco constituit. In Eucharistia moratur, ut eum adoremus : ipse autem adoratores carne & sanguine pascit. Est in pauperibus, ut nos ad compassionem commoveat, quâ inducti eosdem nutriamus & alamus. Magna felicitas habere gratiam dandi eleemosynas propter Christum : at infelix ille cum hæc gratia non contigit. Canes pascis, *Iesum* finis fame emori : ô qualis injustitia ! qualis barbaries !

II. Quod elargiris divitibus, penè perditum est ; quod Deo, semper cum fœnore recipitur, usque ad eò, ut nec haustum frigidæ sine larga recompensatione admittat. Voluptatum immodicus usus, luxus & pompæ, convivia superflua, mille & plures familias ad incitas redegerunt : Eleemosynæ debitâ intentione factæ ne uni nocuere. Benefacere Christo in pauperibus quæstiosa est, & facilis ars sine scelere ditescendi.

III. In die iudicij extremi juxta mensuram exhibitæ egenis & indigentibus misericordiæ feretur decretoria æternitatis sententia. Quid respondebunt ante districtum Dei tribunal divitiarum iniqui possessores, quando

do membra Christi per pauperes, & in his ipse Judex eorum hisce exprobrabunt duritiam, *ite maledicti in ignem eternum. esurivi enim, & non dedistis mihi manducare, nudus fui, & non cooperuistis me.* Quantum in pauperes immisericors es, in tantum es reprobus: verè benignus & liberalis in inopes magnum habet argumentum suæ adoptionis in filium Dei. Quid poterit Judex supremus contra nos agere, ubi se veste à nobis donatâ contextum videt: quando panem & argentum pauperibus submissum in suis intuetur manibus: non est, quòd metuamus ad justitiæ tribunal, ubi pauperes patrocina buntur causæ nostræ.

Expende, qua liberalitate sis in pauperes, quomodo eisdem compatiaris: utrum eos velut membra Christi veneris: an tuæ obligationi circa eosdem satisfacias, & hætenus satisfeceris.

Ecce generatur Domino, qui miseretur pauperis. *Proverb. 19.*

VIGESIMUS PRIMUS DIES.

De malo exemplo.

Numerus illorum, qui malo exemplo interierunt, major est, quam sit eorum,

rum, qui Sanctorum instructione subtracti vitijs, cælesti fruuntur gloriâ. Si lubet, ad inferos, causam damnationis singulos interroga; qui vix aliud respondebunt, quàm hujus, aut istius perversi mores occasionem dederunt meæ damnationi. Præceptum est dominicum, ut inimicos nostros diligamus: quanta ergo perversitas innocentes animas vitæ improbæ exemplo destruere: salutis suæ præsentius nullus subit periculum, quàm qui animas sanguine Dei redemptas, & cælestis gloriæ capaces addicit supplicijs æternis: quid speres consequi à *Christo Iesu*, cui subtrahis homines tanto pretio redemptos.

II. Est, quòd meritò timeatis, ô parentes! si vitam Christiano nomine minùs dignam ducatis: præstaret filios vestros aut nunquam, aut certè à vobis natos non fuisse. An ideo eis dedistis vitam, ut morti & quidem æternæ traderetis: quando in judicio ultimo proles vestra à vobismetipsis seducta, audiet damnationis suæ irrevocabilem sententiam, ô quanta vos confusio subibit!

III. *Induamus*, monente S. Paulo, *Dominum nostrum Iesum Christum*; ejus nos vestiamus spiritu, prudentia & virtute; ita ut frequen-

tem

rem ipsius habeamus memoriam; ut, sicut ipse ambulavit, ambulemus & nos, conversatio enim si bona fuerit, haud minùs ad salutem confert proximi, quam scandalosa ad ejusdem damnationem.

Petes veniam delicti tui, quòd proximo occasionem & causam ruinae spiritualis incautè, aut quòd peius, malitiosè præbueris: quid opus est, ut conscientiam tuam alienis peccatis oneres? tua tibi crimina sat grave onus imponent.

Væ homini, per quem scandalum venit.
Matth. 18.

Pro tantis reus, quantos secum traxerit in reatum? *Salvian.*

VIGESIMUS SECUNDUS DIES.

De Cruce.

I. **H**Aud ideò te Christo nomen dedisse arbitreris, ut opibus & honoribus studeas, vel voluptatibus, & vitæ illecebris diffluas; non inquam Christianorum est ista profiteri. Mundi opiniones relinquantur amatoribus. Tua vita sit cum Christo crucifixo; cujus Crucem quantò minùs amaveris, tantò plus fidei Christianæ renuncias.

II. Au-

II. Audi Evangelium: *Beati qui lugent: vobis divitibus, qui habetis consolationem vestram in hoc mundo.* Ecce doctrinam Spiritus Sancti; at eò fervor Christianorum jam recidit, ut peregrina ista & barbara videatur: plurisq; eam faciant Japones, ubi certatim martyrio accurrunt, quàm Europæi, qui adeò crucem oderunt, ut eam vellent ex Evangelio erasam: an credis beatos illos, qui lugent, & infelices, qui consolationem suam habent in hoc Mundo? Interim est, & manet articulus sanctæ nostræ fidei: cui non minus nos assentiri necesse est; quàm illi, in quo proponitur mysterium SS. Trinitatis, aut dominicæ incarnationis.

III. Nunquid oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam suam? Nunquid hanc crucis viam, quotquot cælos ingressi sunt, tenuerunt? & nos delicati sine ullis ærumnis, aut malorum perpeffione prætendimus id possidere, quod Dei filio, ejusque electis tanti stetit; Crucis amor est nota prædestinationis & argumentum divini favoris. Homo, qui refugit pati, proximus est, ut reprobetur: aut ergo hic temporaliter, aut alibi æternùm patere.

Adora Dei Filium è Cruce pendentem, & pete fieri particeps ejusdem crucis, ut vitâ gloriosâ merearis aliquando cum eo frui.

Qui non bajulat Crucem suam, non est me dignus. *Luc. 14.*

Pudeat sub spinato capite membrum fieri delicatum. *S. Bernardus.*

VIGESIMUS TERTIUS DIES.

De confidentia in Deum.

I. **C**orporis valetudinem, si minùs fuerit prospera, artis medicæ perito confidimus: causas litigiosas Jurisperitis committimus: oculis privatus sæpè ab infante, nonnunquam à cane circumducitur, & securum se arbitratur: quantò magis sub Dei protectione tuti latebimus? si tamen Domino confidimus.

II. Quid reformidet homo ad Dei factus imaginem, & immenso pretio sanguinis *Iesu Christi* redemptus? cùm credit & videt, quod cura divinæ providentiæ ad fornicas, ad mulcas usque sese extendat? Infideles, qui Deum non cognoscunt, nutriuntur à Deo; impii & scelerati, qui blasphematores sunt sanctissimi
ejus

ejus nominis, complura accipiunt beneficia cælestia: quid ergo erit tibi, qui Deum agnoscis, times, honoras, & amas?

III. Spes cujuscunque boni securiùs in Dei, quàm in nostris quiescit manibus: ipsum sinamus de nobis disponere, *Pater noster*, simul & *Mater* est: teneritudo amoris, quem in filios suos gerit, non sinet esse immemorem eorundem: protecturum nos se promittit, stabit utique verbis suis veritas: cælum & terra citiùs peribunt, quàm sinat sperantem in se perire Deus.

Vide, ô homo! an conscientia tua tibi det testimonium, quod in Dei bonitate, & meritis Jesu Christi confidas.

Deus meus es tu: in manibus tuis sortes meæ. *Psalmo 30.*

Projice te in eum; non se subtrahet, ut cadas. *S. Augustinus.*

VIGESIMUS QUARTUS DIES.

De amore Dei.

I. **S**ic Deus dilexit mundum, ut dederit filium suum unigenitum: melius quid si habuisset, utique & illud nobis donasset: quo qua-
fo

fo præstantiori pretio nostrum ille poterat amorem emere? bonum mediocre habet in se, unde possit & debeat amari; cur ergo non ametur bonitas undiq; infinita? an ideo refugis amare Deum, quia bonum infinitum est?

II. Præceptum est, & absolutè præceptum, *Diliges Dominum Deum tuum*. Quid hæres dubius? an hujus mandati rigor nimius, ut dicis, te terret? arduum non est amare pulchritudinem infinitè amabilem. Ille præcipit se amari ex toto corde; quid minus infinitè amabilis Deus exigat à corde, quod admodò modicum & limitatum est? qui totum exigit, nihil excipit. Si partem ejus, quod petitur, dederis, vel minus æquo, vel nihil dederis.

III. Ipsi Dæmones, modò æternitas finire possent, haud ægrè supplicia acerbissima inferni ad extremum usque diem judicij sustinerent; dummodo gratiam amandi Deum obtinere possent. Nullus damnatorum est, qui se infelicem existimaret, modò post quantalibet poenarum sæcula vel exigua affulgeret spes unicum actum divini amoris eliciendi; nobis quolibet momento, si velimus, potestas est, amandi Deum; hoc negligere malum est ipsomet pejus inferno.

Ab-

Abdicato cujuscunque rei creatæ amore, contende, ut Deum ex omnibus viribus diligas.

Si charitatem non habuero, nihil sum.
I. Cor. 13.

Si amare pigebat, redamare non pigeat.
S. Augustinus.

VIGESIMUS QUINTUS DIES.

De amore Domini nostri Iesu Christi.

I. PRæstantia animæ rationalis ex pretio, ejusdem causâ persoluto æstimari debet: quanti ergo stetit? morte Dei, vita divina: Inferni supplicia iniquitates nostræ promerebantur: Dæmones & omnes creaturæ urgebant criminum punitionem: quid Christus? loco vindictæ paravit misericordiam: at quantam! infinitam scilicet; dum vitam & sanguinem, in probrosa cruce pro nostra redemptione profudit: excitet ergo & impellat amorem tuum, si non Dei te creantis benignitas, saltem Iesu Christi te redimentis charitas. Minimum, quod Christo debes, est, recentem servare beneficiorum memoriam. Si nolis vitam pro eodem exponere, saltem amorem redde mutuum.

II. Cani

II. Cani porrigitur os aliquot homini inutile; & brutum animal pro tantillo beneficio amat, blanditur, & tuetur suum benefactorem: *Iesus* Salvator prævenit nos suis auxilijs, comitatur, & subsequitur: redemit nos suo sanguine, meritorum suorum facit nos participes, communicat nobis omnes thesauros suos, & tamen ad eò indurati manemus ad amorem mutuum. Disce ô homo! disce, si tamen homo sis, non brutum, tuæ satisfacere obligationi, tuus te canis instruit, imò & iudicat: hujus exemplum ni te reformaverit, ipsi bestijs magis bestialis es.

III. Cor habemus tenerrimum in obsequium & amorem amicorum. Eorundem beneficia, si quæ conferant, & magnificimus, & reddere nitimur: ubi beneficia Christi reciproco amore recompensanda sunt, ipsi sensus insensibiliores manemus: quis amicorum pro te cruci affigi se sinet? ni *Anathema* sis.

Corde contrito & humiliato, pronus in terram gratiam à Christo Iesu petes, absque ejus gratia nemò dignè amare potest.

Si quis non amat Dominum *JESUM*, sit anathema. *1. Cor. 16.*

Si totum me debeo pro facto, quid addam pro refecto, & refecto hoc modo. *S. Bernard.*

VIGESIMUS SEXTUS DIES.

De amore proximi.

I. **Q**ui non amat proximum suum, quem videt, Deum, quem non videt, quomodo amabit? omnia opera nostra quantumvis videantur bona nulla sunt, nisi dilexerimus fratres nostros. Ipsi etiam Martyres sine charitate abominabiles sunt Deo.

II. Ecce, *Hoc est praeceptum meum, dicit Iesus, ut diligatis vos invicem, sicut dilexi vos.* Ut diligam proximum meum, sicut me ipsum: sufficit eundem à *Iesu Christo* amatum esse amore verè incomprehensibili. Delicatus sim necesse est, nisi medullitùs amem id, quod Salvator meus plus quàm seipsum dilexit.

III. Diliges proximum tuum, sicut eundem dilexit Christus; hoc est, ejus amore bona temporalia, imò & vitam profundes. Foretne hoc nimium pro Christiano? Interim ejusmodi amatores verè sunt Christi imitatores, & ejusdem futuri possessores.

Excita in te desiderium & voluntatem efficacem

cem eos verè amandi, quos Christus tam tenerè dilexit: addes propositum: nunquam per Dei gratiam ledendi proximum.

Qui diligit proximum suum, legem implevit. *Rom. 13.*

Dilectio sola discernit inter filios Dei & filios Diaboli. *S. Augustinus.*

VIGESIMUS SEPTIMUS DIES.

De dilectione inimicorum.

I. **A** Deò proprium est Christianorum habere dilectionem, ut obligemur & ipsos inimicos diligere. *Jesus Christus* prævit nobis exemplo, cui & addidit præceptum: *Deus* imperat & homo prætendat obediendi difficultatem? *Deus* in Cruce oravit pro inimico & tortoribus, & tu exiguam condonare injuriam refugas: ô qualis Christianus!

II. Quantum quisque fratri suo remiserit, tantum & non plus remittetur ei à Deo, *Eadem* quippe *mensura quâ mensi fuerimus, remetietur nobis.* Christianus, qui quærit vindictam, toties semetipsum damnat, quoties Orationem Dominicam recitare præsumperit. Ergo inimicos nostros diligamus, aut nos ipsos oderimus.

III. Duo Christiani, qui se invicem odijs & simultaribus persequuntur, videntur diversa esse religionis, nec unam sectari fidem. Quomodo enim illi, qui animis toti inter se dissident, eidem appropinquabunt altari, eandem credent paradisum, & æternum simul commorari sperabunt? Non est licitum odifese nisi Dæmones, horum & omnium damnatorum est, dissidijs à se invicem separari. Reprobationis non est apertius signum, quam nolle inimicis errati dare veniam. Hoc in te si sentias, notam habes, ex qua cognoscas, hæredem te esse inferni.

Conscientiam tuam solerter ante Crucifixum Salvatorem excute, ac si in eadem rancorem aut odium proximi repereris, de vulneribus Christi charitatis ignem succendes.

Qui non amat fratrem suum, homicida est. 1. Ioan. 3.

Vindicari vis Christianus? nondum vindicatus est Christus. S. Augustinus.

VIGESIMUS OCTAVUS DIES.

De imitatione Salvatoris nostri.

I. PRIMUS homo, dum Dei ambit similitudinem, perit: reliqui omnes, nisi studeant

ant filio Dei assimilari, salvari non possunt. Is dum factus est homo, se normam vitæ humanæ & morum regulam proposuit: necessarium est, illius nos imaginem exprimere: cumque ipse sit caput prædestinatorum, ab ejus quò longiùs similitudine recedimus, eò reproborum numero viciniore sumus.

II. Quantâ curâ & sollicitudine intendunt homines novis rationibus & modis ad luxum pertinentibus: de vita *Iesu Christi* & ejus imitatione quis est, qui recogitet? aulici efformant in se mores suorum Principum, discipuli magistrorum mores, etsi turpes & deformes, ad insaniam usque imitantur: Et quis est, qui vel unam eamque seriam *Cogitationem* de virtutibus filij Dei suscipiat? O quanta confusio mea, quòd hucusque tam exiguum fecerim progressum, imò ne gradum unum promoverim in Christo imitando! ille præcedit promissis divinis, & pollicitationibus allicit, & vix unus est, qui sequatur. Quantum probrum!

III. Quid, amabò, poteris in die Judicij extremi excusationis prætere tuos perverſis moribus, quando Christus ipse regula omnis honestatis tuam tibi ignaviam in sui

sequela obijciat : suam ille vitam opponet tuæ, suam humilitatem nostræ superbix, sua sanctissima Vulnera nostræ mollitiei & illecebris. Ah ! quale prodigium ! Christianus absque eo quòd imitetur Christum ! baptizatus, manet Diaboli mancipium ; sub crucis vexillo positus, carnem sequitur & mundum ! aut renuncies baptismo, & factæ Christo professioni, aut vitam vivas conformem vitæ tui Salvatoris ; *Christianus tantum est, qui sequitur Christum.*

Labora ac enitere, ut Dei filium exemplo & voce te vocantem, imò & trahentem non invitus sequaris, ut tandem assequaris.

Magister sequar te, quocunque ieris, *Math. 8.*

Sine causa sum Christianus, si Christum non sequor, *S. Bernardus.*

VIGESIMUS NONUS DIES.

Cultus Beatæ Mariæ Virginis.

PORIUS eligam non vivere, quàm non devotus vivere *Mariæ* ; cor durum in cultum Virginis *Mariæ* evellatur, si non mitescat. Animus humanus aut nihil amet, aut amet

amet Virginem matrem, aut plane cesset vivere. Deus ipse puras inter creaturas meo amori nihil excellentius, aut purius, aut amabilius, aut melius creaverit. Quantam ergo existimationem & reverentiam, quem amorem & confidentiam in hanc virginem Matrem habere nos convenit.

II. Si, quod Deus avertat, eò infelicitatis reciderem, ut nulla pietatis, aut consuetæ devotionis scintilla in me remaneret; cultum tamen Virginis *Maria*, dum vita supererit, illæsum servabo: quascunque in angustias aut animi desperantis anxietates incidero, dum spiro, sperabo in hac Virgine: hæc mihi asylum erit & refugium: ejus patrocinio gratiam veræ conversionis habebō: etsi stare in præcipitio lapsus in tartara, clamabo & invocabo *Mariam*, ejus intra brachia ero securus: *Cliens Maria nullus æternum perit.*

III. *Maria* Virgo thronus est clementiæ, ad quem securè peccatores confugiunt, opponentque Justitiæ Dei ejusdem Matris misericordiam. Non parva portio gloriæ & felicitatis in cælis *Maria* est: quòd beneficia suis cultoribus impetret, & gratiam peccatoribus quantumvis induratis à filio obtine-

at; si impijs benignam se & facilem præbeat, qualis Virginea hæc Mater erit in suos clientes, & fideles servos? an poterit Mater misericordix sententiæ suos condemnanti subscribere? nequaquam: sumus enim & manemus in possessione ejus bonitatis à mille sexcentis annis & pluribus: nunquid spes nostras hodie incipiet confundere? gravius nemo læferit Deiparæ honorem, aut sibi ipsi plus nocuerit, quàm diffidendo ejus patrocinij. Tum sciam me certò reprobum, ubi cultum *Mariæ* seposuero.

Concipe firmum propositum innovandæ devotionis in hanc Virginem, & ex toto corde pronuncies sequentia:

Dominare nostri tu & filius tuus. *Jud. 8.*

O nomen *Mariæ*, sub quo nemini desperandum est. *S. Augustinus.*

TRIGESIMUS TERTIUS DIES.

Devotio in sanctum Iosephum.

I. **P**anegyrim sanctissimi Iosephi duobus verbis complexus est Spiritus sanctus, dum eum Sponsum *Mariæ* & Patrem *Iesu* appellavit. Non apparet, quomodo Deus pu-
ram

ram creaturam altioris dignitatis gradu decorare potuisset, nisi vel *Iesu* aut *Mariæ* æqualem redderet: esse similis cum Matre *Dei* eminentiæ, supplere locum & officium æterni Patris inter mortales, hæc enim verò adeo sublimis est dignitas, atque supereminens perfectio, ut hominum nullus ejusdem posse esse capax videatur.

II. Sanctus *Josephus* unicus est dispensator thesauri cæli: si quæ ingruat necessitas, de eadem Sponsum Christi interpelles: quidquid per ordinarium cursum divinæ providentiæ difficilè obtentu videtur, hujus sancti intercessione facillimè obtinetur: quid *Iesus Christus* abneget illi in cælo, cui subesse voluit in terris.

III. Devotio in hunc Sanctum vel ex eo crescat necesse est, quòd haud minor ejus sit bonitas, quàm potentia. Ut pater Salvatoris nostri & conjux *Mariæ* Virginis fidelium omnium non minorem gerit curam, quàm parentes propriorum filiorum. Post tot præstita ab ipso officia *Iesu* & *Mariæ*, quomodo non volet assistere ijs, quos sancta Virgo tenerrimè amat; & pro quibus *Iesus* ipse mortem subijt.

Anima tua quietem in manibus sancti Iosephi inquiras, ab eo que quot diebus gratiam efflagites, eo modo moriendi, quo ipse intra brachia Jesu & Mariæ expiravit.

Ite ad Joseph. Gen. 41.

Quàm Potentiores sunt in cælis, qui tam potentes fuere in terris. *S. Bernardus.*

TRIGESIMUS PRIMUS DIES.

Cultus sanctorum Angelorum.

I. **C**uique hominum à Deo assignatum Angelum Tutelarem, communis est sensus Ecclesiæ. Si Princeps ex imperio Regis homini plebejo inserviret, ejus negotiorum curam ageret, quantus hic esset honor? at qualis illa beatorum spirituum bonitas, & submissio, quod vilibus nobis & abjectis peccatoribus non solum adesse, sed cum gaudio inservire, & nostri curam gerere non graventur. Inter Principem & rusticum saltem aliqua proportio, at hominem inter & Angelum nulla reperitur.

II. Sublimes illi & cælestes spiritus, nostri custodes, sine intermissione adsunt Clientibus

bus suis, adhærent eorum lateri, habent eos continuò in oculis, sunt testes attentissimi omnium actionum, quantumvis secretarum. Si contingeret te quot diebus & horis adesse, viro majestate & morum honestate gravi, & conspicuo, an audebis dissolutiùs agere, aut gestus indecentes formare, aut his turpius quid patrare? an homo magis timendus & observandus, an Angelus custos?

III. *Spiritus hi administratorij*, tales enim sunt omnes, adeo ferventes sunt in nostra obsequia, ut sui quodammodo obliti nostris tantùm videantur velle inservire commodis; at quid mutui nos illis obsequij reddemus? illi nos illuminant in rebus agendis; preces nostras, quas fundimus, Deo offerunt; consolantur in adversis; pericula corporis & animi divertunt; in tentationibus, ut victores evadamus, assistunt; tuentur contra inimicos; quot horis excitant ad pœnitentiam & Dei amorem; frequenter nos admonent, ut peccata fugiamus; non rarò ipsi Angeli suos Clientes castigant; denique nihil eorum intermittunt, quæ salutis nostræ conducunt. Itaque indignus est hæc angelicâ tutelâ, quisquis Angelo suo nec reverens nec devotus assistit.

In hoc frequens sis, ut te Angelo tutelari tuo, frequenter commendes; rogando, ut tibi in omnibus periculis, maximè in occasionibus peccandi & hora mortis assistere dignetur.

Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus vijs tuis. *Psalmo 90.*

In quovis diversorio, in quovis angulo, Angelo tuo reverentiam habeas. *S. Bernard.*

AD. S. ANTONIUM DE PADUA.

Si quæris miracula, mors, error, calamitas, dæmon, lepra, fugiunt: ægri surgunt sani: Cedunt mare, vincula, membra, resque perditas petunt, & accipiunt juvenes & cani. Pereunt pericula cessat & necessitas: narrent hi qui sentiunt, dicant Paduani. Cedunt &c. Gloria &c. Cedunt &c.

ÿ. Prædicâtor egregie ora pro nobis
Ant. beatissime.

R. Ut tua interventione percipiâmus
gaudia vitæ.

O R E M U S.

Interveniat pro nobis quæsumus Domine
Sanctus tuus confessor Antoni⁹ quem virtutibus miraculorum prodigijs & signis decorasti. Per Christum &c.